

ECOUL HANGULUI

ANUL VII, NR. 23

Director: LILIANA PINTEA

MULȚUMESC, MĂICUȚĂ SFÂNTĂ!

Măicuță Sfântă-Ți mulțumesc,
 Căci toate ale Tale,
 Îmi dai din plin în orice zi
 Și-mi aperi a mea cale!
 Tu ești prea bună și ne ierți
 Tot ce greșim în viață,
 Facem greșeli și tot uităm
 De-a Binelui povață,
 Căci suntem răi și nu-ndreptăm
 Pornirile bolnave
 Ne tot căim...și-a doua zi
 Păcatul iar ne roade...
 Măicuță Sfântă-Ți mulțumesc,
 Că-n marea-Ți bunătate,
 Tu nu mă lași să mă înec
 În marea de păcate!
 Când Te privesc, mă-nduioșez
 De câte-ai pătimit,
 Să-Ți vezi pe cruce răstignit
 Pe Fiul mult iubit,
 Ce S-a jertfit pentru noi toți
 Și multele păcate...
 Măicuță dragă-Ți mulțumesc!
 Ajută-ne în toate!

Petronela Apopei Ignat

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie
 2016
 Anul VI, numărul 23

**BIBLIOTECA COMUNALĂ
 HANGU**

HANGU – NEAMȚ

Fondator și Director revistă:

LILIANA PÎNTEA

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

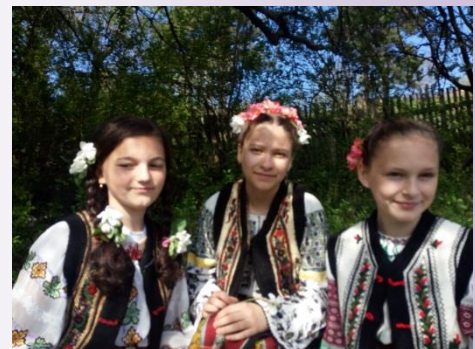
I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
 revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
 8/1996, privind dreptul de autor și
 drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
 responsabilitatea pentru conținutul
 articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

" Fără Dumnezeu, totul este necunoaștere, numai necunoaștere. Fără Dumnezeu, totul e grijă, numai grijă. Fără Dumnezeu, totul e deznădejde, numai deznădejde." (Sf. Nicolae Velimirovici, "Prin fereastra temniței")

"Domnului Î e milă de cei deznădăjduiți. Î e milă de slăbiciunea noastră. Și văzând mulțimile, I s-a făcut milă de ele, că erau necăjite și rătăcite ca niște oi care n-au păstor (Matei 9, 36). Câtă vreme oile îl văd pe păstor, nu sunt nici abătute, nici împrăștiate. Dacă L-ar avea oamenii mereu înaintea ochilor pe Dumnezeu, nu ar fi nici mârniți, nici rătăciți. Unii îl văd, unii caută să-L vadă, alții însă sunt orbi față de El și își bat joc de cei care îl caută. Așa se rătăcesc oamenii și o iau care încotro, fiecare fiindu-și propriul sau păstor.

Dacă s-ar teme oamenii de Dumnezeu măcar pe jumătate așa cum se tem de moarte, nu s-ar mai teme de moarte.

lată, păcatul v-a tăiat aripile voastre – nu aripile de pasăre, ci aripile Dumnezeiești – și v-a trimis cu hotărâre spre pământ. Este nevoie de cineva, care mai întâi să vă slobozească de greutatea păcatului, să vă spele și să vă facă să stați drept. Și apoi cineva trebuie să vă sădească și să vă hrănească aripi noi în voi, ca să puteți zbura. Apoi aveți nevoie de cineva, de cineva foarte puternic, care să-i țină deoparte pe îngerii cu săbii de foc, ca să vă lase pe voi să treceți spre țara voastră slăvită. În cele din urmă, aveți nevoie de cineva care să afle milă pentru voi de la Ziditorul vostru îndurerat, pentru ca El să vă primească din nou în pământurile țării Sale fără de moarte. Acest "cineva" nu era cunoscut lumii pre-creștine. El S-a arătat ca Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului Celui viu.

Din iubire pentru voi, El S-a pogorât din cer și a venit pe pământ, luând haina trupească, a fost prins de dragul vostru, întemnițatilor, a suferit sudoare și îngheț, a îndurat foame și sete, Și-a dat față ca să fie scuipată și trupul Său ca să fie bătut în cuie pe Cruce, S-a așezat în mormânt ca leș, a coborât în iad ca să strice o închisoare mai rea decât viața aceasta, care vă așteaptă pe voi după plecarea din trup – și toate acestea pentru a vă mântui pe voi din murdăria păcatului, și v-a așezat pe picioarele voastre. El a înviat din morți, ca prin aceasta să vă dea aripi pentru zborul la cer, și în cele din urmă S-a înălțat la cer pentru a vă deschide calea și a vă duce în locașul îngerilor. Nu trebuie acum să oftați cu cutremur și groază ca Împăratul David, nici nu trebuie să doriți "aripi de porumbel", căci a venit Vulturul, și a arătat și despărțit drumul în două. Voi trebuie numai să creșteți aripile duhovnicești care vi s-au dat la botez întru numele Lui, și să doriți cu toată tăria să vă urcați acolo unde S-a urcat El. El a făcut nouăzeci și nouă la sută din tot ceea ce vă trebuie pentru mântuirea voastră; nu vă veți osteni să faceți unu la sută cât a rămas pentru mântuirea voastră; și aceasta când, pentru voi, "vi se va da cu bogăție intrarea în veșnica împărăție a Domnului nostru și Mântuitorului Iisus Hristos

Fără Dumnezeu, mintea e întotdeauna goală, iar toată cunoașterea care intră în ea cade în gol, ca niște pietre aruncate în prăpastie. Iubirea întregii lumi nu poate umple inima omului, căci inima simte nestatornicia iubirii lumești, care e când în creștere, când în descreștere, când seacă."

(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici)

ISTORIA HANGULUI

Hangu, în vremurile trecute, se situa într-o zonă teritorială mult mai întinsă decât suprafața actuală a comunei Hangu.

Strâns legat de aceasta, nu lipsit de interes mi se pare să arăt ce se înțelegea prin termenul **Hangu**, înainte de 1864, cum a evoluat, din punct de vedere administrativ-teritorial, regiunea Hangului, din momentul înființării comunelor, până în zilele noastre.

Documentele de cancelarie care amintesc de Hangu sau de locuri din Hangu, începând cu secolul al XV-lea, scrierile marilor cronicari- Grigore Ureche, Miron Costin și Ion Neculce-ca și alte izvoare scrise, ne lasă să înțelegem clar, fără puțință de tăgadă, că **Hangu** reprezenta o regiune întinsă de pe cursul mijlociu al văii Bistrița, desfășurându-se de o parte și de alta a ei, de la Galu și până la barajul de la Izvorul Muntelui. Geografic, această zonă cuprinde Depresiunea Hangului cu munții înconjurători, peste care se înalță, dominator, muntele Ceahlău. Despre acesta se face mențiunea expresă că „ din Hangu face parte și masivul Ceahlău.”(Gheorghiu, C.D., Dicționar geografic asupra județului Neamț, Buc.,1895,p.,194.). Dacă luăm în considerare că Moșia Hangului, a familiei Sturza, se întindea până la Satul Bușmei și muntele Bușmeiul Mare din comuna Farcașa, putem spune că până acolo se întindea și regiunea Hangului.

Unul dintre locuitorii și cercetătorii istoriei acestei regiuni, învățătorul Gavriil Galinescu, compară zona aceasta cu cea a Câmpulungului, având în vedere întinderea mare, populația numeroasă, rolul important jucat de hangani într-o anumită perioadă istorică, în această regiune de graniță a Moldovei, numind-o **Tara Hangului**, considerând că această entitate geografică și istorică s-ar întinde pe toată valea Bistriței, de la Bicaz până la Dorna.

Lucrarea de față își propune să descrie, cel puțin pentru anumite epoci istorice, fapte și evenimente nu numai a Hangului de astăzi, ci a celui de odinioară.

Denumirea de **Hangu** pentru toată această regiune, a durat până-n vremea lui Alexandru I. Cuza, când, pe teritoriul vechiului Hangu, s-au înființat, pe baza legii de organizare comunală, din anul 1864, comunele Hangu și Buhalnița, făcând parte din plasa Piatra-Muntele și având în componența lor următoarele cătune : Audia, Boboteni, Boura-Fârțiți, Ciorobuc, Durău, Hangu, Lețești, Răpciuni, Răpciunița, Strâmpura, pentru Hangu iar pentru Buhalnița erau cătunele : Cârnel Bistriței, Buhalnița, Izvorul Alb, Izvorul Muntelui, Poienari, Potoci, Secu Bulhaniței.

Semnificativ este faptul că, în anul 1903, comunele Hangu și Buhalnița, care, până acum, făceau parte din Plasa Piatra-Muntele, formează singure Plasa Ceahlău, cuprinzând acel teritoriu care, înainte de 1864, era cunoscut sub denumirea de Hangu.

Această organizare teritorială a regiunii Hangului va dura până-n anul 1925, când, în temeiul noii legi de organizare administrativ-teritorială unitară a țării, se vor aduce modificări și-n situația administrativ -teritorială a județului Neamț. În acest județ s-au creat patru comune noi, prin deslipiri de sate din trupul altor comune. Între acestea s-a numărat și comuna Ceahlău, formată prin deslipirea satelor Schitul, Răpciune și Lețești, cu cătunul Reșes, care făceau parte, până acum, din comuna Hangu. În felul acesta, pe teritoriul regiunii Hangului se aflau trei comune: Hangu, Buhalnița și Ceahlău.

În anul 1955, printr-o nouă organizare administrativ-teritorială, Regiunea Hangului alcătuia

raionul Ceahlău, în componența Regiunii Bacău. În raionul Ceahlău erau trei comune: **Hangu** cu satele: Audia, Boboteni, Fîrîgi și Hangu; **Izvorul Alb**, cu satele: Buhalnița, Izvorul Alb, Poenari, Ruginești, Secu; **Ceahlău**, cu satele: Bistricioara, Lețești, Răpciuni și Schitul.

Teritoriul Hangelui a suferit schimbări dramatice, în anii 50, ai secolului trecut, când s-a construit barajul de la Izvorul Muntelui și s-a format lacul de acumulare din zonă. Au dispărut sate, unele total, altele parțial. În întregime, a fost strămutată populația din satele: Poenari, Hangu, Fîrîgi, Lețești, Rețeș, s-au întemeiat vetre noi de sat ca: Bofu, Bistricioara, Leua,

Huiduman, Grozăvești, Brădițel. Pe teritoriul Hangelui au rămas comunele: Hangu, Ceahlău, Izvorul Alb, care revine la denumirea de Buhalnița.

Ultima organizare administrativ-teritorială, din anul 1968, determină alipirea Buhalniței la Hangu, astfel că, actuala comună Hangu cuprinde satele: Buhalnița, Chirițeni, Grozăvești, Hangu și Ruginești.

Istoria Hangelui se integrează organic în istoria Moldovei, deci în istoria neamului românesc. Suferințele, realizările și împlinirile poporului român, au înrăurit și viața locuitorilor din această zonă, după cum și hanganii și-au adus contribuția, mai mare sau mai mică, la aceste realizări și împliniri, au suferit, alături de întreg poporul român, rigorile și vicisitudinile istoriei. De aceea voi raporta permanent istoria acestor locuri la istoria națională și, acolo unde voi avea prilejul, chiar la istoria universală, încercând să creionez aportul original al locuitorilor de aici, contribuția lor la înfăptuirea marilor acte ale poporului român, la dezvoltarea generală a țării

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

E din nou primăvară!

Păsăreleleacompaniate de căldura blândă a soarelui, au început de câteva zile o altă simfonie, cea mai frumoasă dintre toate, pentru că în acordurile ei întreaga natură se trezește la viață.

Ghiocicii se ivesc dintre frunzele uscate, căutând soarele, găzele zboară prin aer într-un dans amețitor, florile multicolore se trezesc din somnul plin de frigul iernii și zâmbesc aiurite, albinuțelor care și-au început călătoria în căutarea mierii.

larba colorează ușor pământul, iar razele soarelui se roagă în fiecare zi, de muguri, să se deschidă, să înfrunzească, să înflorească, să ne aducă bucurii.

Cu mantia plină de lumină, primăvara împarte, din coșul ei uriaș, tinerețe, frumusețe și veselie.

Sînziana Mazilu, clasa a IV-a, inv. Gaia Dumitrina

Destăinuri

Destăinuri

Destăinuri

HANGU, FRÂNTURI DE TRECUT, FĂRÂME DE SUFLET

De ani de zile pândesc apele scăzute ale lacului Izvorul Muntelui, doar-doar voi vedea ruinele Catedralei din Hangu, dar niciodată n-am crezut că voi avea ocazia - și după jumătatea lunii martie - să pot traversa lacul de la un mal la altul și tot pe banchiză să ajung până la ele...

Asa-mi începeam în urmă cu 4 ani, pe 18 martie 2012, povestea ce azi v-o-mpărtășesc...

Trecuse un an secetos, iar iarna venise mai târziu. Văzusem de multe ori lacul înghețat, dar cel mai târziu până pe 15 februarie și de aceea nu mă așteptam că și în luna martie să-l găsesc imaculat de alb. Îmi ajunsese la urechi că și ruinele bisericii dinamitate au ieșit la suprafață - poate cel mai mult vizibile după cei 50 de ani în care au fost acoperite cu apă. Au tulburat întâia oară liniștea hanganilor în primăvara anului 1975 când au apărut ca o insulă înconjurată de marea

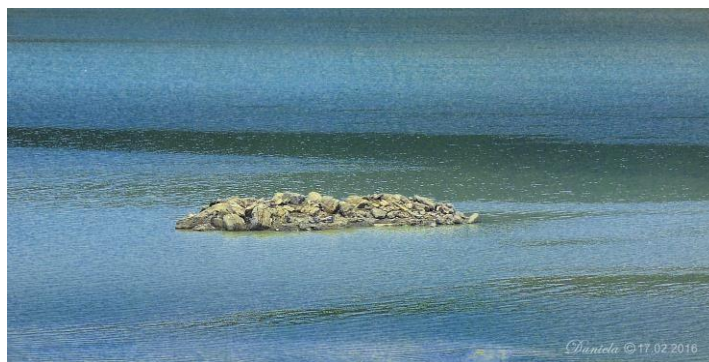
dintre munți. Atunci localicii au ajuns cu barca până la ele, iar câțiva dintre ei - împătimiți pescari, cu care și astăzi m-am întâlnit pentru a le asculta poveștile - pășind pe ruine în liniștea-le caracteristică, au pescuit de-acolo. Pe 4 mai 1975, de Sfintele Paști localicii, în frunte cu părintele Mihai Popa au ajuns la ruine și au oficiat slujba de Înviere pe altarul dinamitat al bisericii.

Ruinele au mai ieșit la suprafață la începutul anilor 2000 dar pentru puțin timp. Cei ce locuiesc în zonă mi-au mărturisit că le-au mai văzut iarna, pe când lacul era înghețat, dar niciodată atât de mult încât să se poată păși pe gheață până la ele.

Am ajuns pe malul lacului puțin după ora 8 a dimineții de 18 martie 2012. Soarele era deja prea sus, lacul se vedea înghețat bocnă și din Potoci și din curba de la Ruginești. Ceahlăul - învăluit într-o intensă lumină albă, prea puternică lumină pentru fotografi pretențioși - îmi veghea de la distanță pașii. Sincer, nici nu știam unde sunt localizate ruinele. Logic, le-am bănuțat a fi după Șesul de odinioară al Hangului, deci mai la nord de satul Buhalnița, spre Poiana Teiului, în mijlocul lacului, în locul numit cu mândrie de localnici Țara Hangului. Le-am văzut de la distanță, printre case și crengile copacilor ce-și așteptau mugurii, imediat după intrarea în satul Grozăvești, căutând rapid un unghi cu vizibilitate bună pentru obiectivul 70-300 mm. Mi-am continuat drumul până în centrul comunei Hangu, înainte de curba spre stânga, gândind că de la marginea golfului le voi vedea și fotografia din față.

Golful, aproape scăzut, nu prezenta niciun pericol. Eram în Gura Hangului, loc numit astfel pentru că aici apele pârâului Hangu se vărsau în Bistrița. Am coborât o mică porțiune împădurită până spre malurile secate. În această zonă umbrită la orele dimineții, deși gheața îmi încetinea înaintarea, nu mi doream să văd și să simt că intenționează să-și schimbe starea de agregare. Am parcurs astfel din marginea golfului perpendicular spre mijlocul

lacului de acumulare circa 2 km. Pierdeam Ceahlăul din priviri, culmile din fața mea îl obturau și îmi părea, cu fiecare pas făcut, cum coboram centimetri buni. Privite de aici, ruinele erau în larg, dar spre malul stâng al golfului și nu în centru - așa cum mi le imaginasem timp de 20 de ani. Dincolo de acest mal eram deja înconjurată de marea albă. În largul ei localnici răbdători pescuiau bibani la copcă.

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

Mă mai despărțeau de ei și de ruine o limbă de uscat și o întindere orbitoare de gheață. Mi-am spus că acolo trebuie să ajung și eu, că - dacă pe pescari i-a ținut gheața - n-oi fi tocmai eu cea mai solidă dintre pământeni...

Tulburătoare și emoționantă apropiere de ruine... Blocuri de beton trudit în 30 de ani sfărmate cu eforturi în cele 7 zile de dinamitări, șine de cale ferată cu care-a fost armat betonul - contorsionate de explozii, bucăți mici din biserica mare împrăștiată și încastrate acum în gheață... Un loc sfințit încă din anul 1921, în care s-a trudit un loc în care s-a născut "blestemul dela Hangu", căci "Bine nu poate fi când dărâmi o biserică". M-am închinat altarului ei dinamitat, cerându-i iertare pentru prezența mea, permisiunea de a fotografia și răgazul de a mai rămâne în preajma-i.

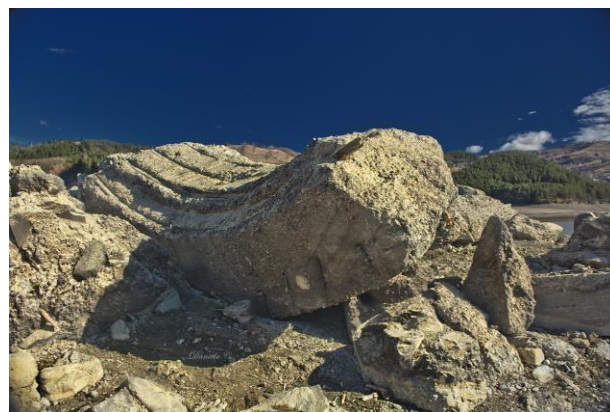
Am traversat înapoi banchiza și spre prânz m-am îndreptat către fâșia de uscat situată ca și o prelungire a extremității stângi a golfului. Pământul pe jumătate înghețat era închis la culoare, mâlos, cu miros pregnant și încă mai păstra urmele pe care nici trecutul, nici apa nu le-au putut șterge. Pietrele ce poate-au fost cândva o temelie de casă sau o-ntăritură a drumului ce ducea la catedrală ascundeau sub ele "cheia împărăției" cu care-avem să deschid poarta pe care-o căutasem atâția ani. La marginea fâșiei de uscat - capcană de mâl lipicios - martori tăcuți, m-au întâmpinat trunchiurile copacilor ce-odinioară țineau de umbră mormintelor din

micul cimitir de lângă biserică, tăiate probabil atunci la strămutare, cu beschia. Doar rădăcinile le-au rămas înfipite în pământul strămoșesc, căci dorul de lumină și de aer și l-au înecat în lacrimi, atât de multe lacrimi încât ele le-au acoperit până li s-au contopit cu apele lacului.

Am început să urc spre zona împădurită, pe malul pietruit până la care ajungeau cândva apele lacului, gândind că de sus voi avea în cadru atât Ceahlăul cât și ruinele catedralei. Mă înșelasem, muntele era dincolo de culmea de pe malul vestic al lacului.

Era cam 12 jumătate când un sunet înfiorător a trecut cu viteză peste marea înghețată. Îmi părea foarte cunoscut, căci fiind cu gândul la Ceahlău, am asociat rapid ecoul cu o avalanșă, pornită de undeva de la poalele muntelui deși nu-i vedeam urmele.

Se încălzise destul de mult, dar mai aveam timp și gheață de străbătut până la cealaltă extremitate a golfului Hangu, malul dinspre satul Chirițeni. Văzusem două bărci încorsetate în gheață care parcă mă așteptau să le pozez, dar în același timp vroiam să fotografiez ruinele și din acest unghi, chiar dacă o făceam în contre-jour. Ochiurile de apă creșteau în suprafață și erau din ce în ce mai dese. Pe măsură ce înaintam spre malul opus, pe-alocuri gheața era mai subțire și sub ea se vedea "pământ". N-am stat pe gânduri să-l testez, căci mi-am

dat seama că nu poate fi decât capcana unei alte fâșii mlăștinoase de teren. Așa că am preferat să pășesc pe gheața pe sub care se vedea verde-albastru deși știam că acolo e apă și nu altceva.

Pe la jumătatea drumului ce mi-l propusesem, în jurul orei 14:20, am auzit același sunet înspăimântător, parcă de o intensitate mai mare, venind dinspre N-NV, trecând prin mine, pe lângă mine și longitudinal pe firul lacului spre sud. A fost zgomotul care m-a trezit, căci de-o a doua "avalanșă" nu mai putea fi vorba. Era urletul zăporului de gheață format înspre nord sau trosniturile banchizei pe care mă plimbam de mai bine de 6 ore...

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

Mi-am luat rămas-bun de la ruine, de la pescari și de la lac, iar orele 16 m-au găsit deja pe pământ sigur, pregătindu-mi întoarcerea spre casă. Am privit continuu dincolo de umărul meu drept, spre ruine, dându-mi seamă că ele era vizibile și din satele Ruginești, Izvorul Alb, până la curba de la Dealul Bisericii din Potoci. Lacul înghețat pe care l-am fotografiat de dimineață era acum aproape albastru. Curând zăpezile de pe dealuri se vor topi și ele și apele lor își vor croi drum spre lac. Chiar dacă este atât de scăzut cu siguranță ruinele vor fi iarăși acoperite. Sau, dacă seceta încă ne va mai răni, la vară ele vor ieși din nou la suprafață, iar eu voi

reveni. Așa să fie, în fond... povestea mea nu s-a sfârșit aici, ci ea abia acum începe...

2016. Pentru realizarea unor reparații la Uzina Stejaru, s-a impus scăderea nivelului apelor, astfel că ruinele au fost vizibile de pe data de 18 ianuarie până pe 19 februarie. În toată această perioadă, am poposit în fiecare săptămână pe malul lacului, cu inima plină de dorința de a le atinge din nou. Studiind prognoza meteo și verificând orarul operatorilor de transport, am coborât la Gura Hangului pe urmele pașilor mei de acum 4 ani.

Pământul e înghețat bocnă și mă-ndrept cu nerăbdare către largul lacului. Trec în liniște pe lângă aceleași cioate tăiate cu beschia la strămutare. Din larg ruinele m-așteaptă. Le salut cu reverență, mulțumindu-le că au apărut din nou și cerându-le permisiunea de a le fotografia și de această dată. Pășesc spre ele tăcută, dar cu atenție și cu aceeași emoție în suflet. Mălul pe care mergeam odată e înghețat și asta-mi permite să mă apropii de ele până la 30 de metri. La marginea apelor lacului sunt adunate câteva zăpoare. Le urc alunecând, îmi caut echilibrul fotografiind. Sub ele apa vujește înfiorător. La baraj se uzinează, îmi spun. Sunetele sparg continuu liniștea, făcându-mă să încetinesc înaintarea. Privesc tăcută în jur: gheața de pe lac este prea subțire. O testez cu câteva blocuri desprinse cu bocancul din zăpor. E vremea să renunț și să pășesc pe pământ sigur. Le promit că voi revin la finele săptămânii viitoare - și așa a fost. Le regăsesc distante, triste și reci. Plouă peste ruine și ele plâng. Și eu plâng o dată cu ele.

Deja aștept următorul week end. Mă îngrijorează pământul îmbibat de apă după o săptămână cu ploi și lapoviță pentru că știu că lacul nu e în totalitate înghețat. Pășesc și de această dată pe limba de pământ ce mă desparte de ruine. Vântul rece dinspre largul lacului îmi pișcă obrazii. Înaintez cu grijă. Talpa piciorului pătrunde treptat 10 cm în mălul negru, lipicios și cu miros pregnant, apoi 20 de cm și în final, dreptul îmi intră până la genunchi în capcană. E ok. Parazăpezile se spală, iar mai sus de pădurea de brazi, în apropierea caselor e un izbuc unde-mi pot curăța bocancii. Schimb obiectivele foto cu mâinile înghețate și murdare. Și fotografiez. Pe malul scăzut al lacului văd fugari, niște câini. Nu vreau să mă vadă și ei în absoluta-mi singurătate albă și rece. Voi reveni și săptămâna viitoare. Poate îmi va mai surâde o dată norocul.

14 februarie 2016, cobor iarăși hotărâtă spre malul lacului. Înaintez fără să mă mai opresc chiar dacă pași-mi sunt mici și deși, iar mălul la fel de moale. Lacul e plin de valuri și ruinele par unei peninsule înconjurată de apă. Vântul bate atât de tare cu putere, de parcă te va lua pe sus și arunca în

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

ape. Filmez și fotografie, deopotrivă. O semeție ce și astăzi impune respect. Pe un bloc de beton văd așezată o candelă - din comerț, probabil adusă de vreun localnic. Oare cum de arsese în totalitate, pe vântul acela puternic și cum de el nu o stinsese...? Mă strecur printre ruine cât încap și cât mai adânc, căutând cu privirea bucăți mici din biserica mare pe care să le iau acasă, la fel cum făceam în fiecare drumeție montană. Reverență!

17 februarie 2016. Revin la Hangu și pe malul lacului. Socotisem că până la finele lunii ar fi trebuit să se mai vadă, dar le regălesc înconjurate în totalitate de apă, ca și când ar fi o

insulă. De lumină. Privesc înapoi spre ruine, deși aș fi vrut să mai rămân de vorbă în tihnă cu ele. Stoluri de păsări asemeni îngerilor veghează deasupra lor, rotindu-se așa cum făceau probabil odinioară pe lângă turlele mărețe ale Catedralei de la Hangu. Și de departe parcă le-aud șoapta: "Dacă vrei să zbori spre cer, trebuie să părăsești pământul... Dacă vrei să mergi înainte, trebuie să renunți la tot ce te-ar putea trage în adânc". Mă despart cu greu și dor. Pe 19 februarie 2016 apele lacului le-au ferecat în adâncuri

Poate fiecare dintre noi va avea ocazia să mai vadă ruinele bisericii mari din Hangu. Poate și mie această șansă îmi va mai surâde. Dar cine știe dacă voi mai ajunge atât de aproape de ele încât le ating și lor să mă închin așa cum numai o dată-n viață îți este dat să fie...

DANIELA URSU

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Primăvara

Minunata zână a primăverii s-a grăbit și în acest an. A venit repede, alungând frigul iernii, pentru a face loc soarelui, păsărilor, ierbii, florilor. Au întâmpinat-o, mii de ghiocei răsăriți la marginea pădurii, printre frunzele uscate, pentru a-i ura bun venit, iar mugurii și-au făcut de cap, plesnind, peste noapte.

Frunzele și florile au ieșit din ascunzătoarea unde au dormit toată iarna, întinzându-și lacome, brațele către razele blânde ale soarelui.

Și viorelele au ieșit în întâmpinarea primăverii. Doar câteva raze de soare care s-au strecurat obraznice,

printre crengile brazilor, le-au trezit din somn. Iar ele, vesele, s-au scuturat de frunzele uscate, pe care le-au aruncat cât acolo și s-au ivit așteptând cu nerăbdare fluturii și albinele.

De bucurie, Zâna primăvară și-a luat pensonul și a început să coloreze florile, fluturii, iarba, cerul, soarele, pentru ca natura să fie mai frumoasă primăvară decât în oricare alt anotimp.
Ceobăcă Patricia, clasa a IV-a, înv. Caia Dumitrina

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

"HANGU – FILE DE ISTORIE"

"Un popor care nu-și cunoaște și nu-și respectă istoria, e sortit pieirii."

Idea acestui proiect, care dăinuie de multă vreme în mintea și în sufletul meu, își are sorginea în afirmația, plină de adevăr și înțelepciune a domnului **profesor de istorie Drugă Gheorghe**, consemnată în volumul **"Istoria Hangului"**: "Istoria locală este necesară și trebuie cunoscută deoarece așa se poate ajunge la perceperea psihicului și personalității locuitorilor. Faptele și evenimentele trecutului, tradițiile și credințele strămoșilor, s-au impregnat durabil și ireversibil, dând naștere sau influențând mentalitățile contemporane."

Proiectul **"Hangu – file de istorie"**, s-a vrut o călătorie virtuală, în spațiu și timp, prin "Țara Hangului" de altă dată, o călătorie realizată împreună elevii, în mod special, pentru a ne dezvolta și îmbogăți spiritual, pentru a ne redescoperi, a ne defini, cunoaște și identifica, pentru a ne ști istoria, pentru a smulge din uitare tradițiile, faptele și evenimentele petrecute de-a lungul vremii, în această zonă.

.Proiectul a fost provocare (iar copiii iubesc provocările și tot ce se întâmplă altfel decât sunt ei obișnuiți), pentru că istoria noastră, a Comunei Hangu, poate fi percepută ca un joc infinit de puzzle, un joc cu trecutul, raportat mereu la prezent, un joc interactiv în care elevii au adăugat propriile lor piese de puzzle, fiind deopotrivă și "spectatori" și "povestitori" (pentru că așa pot reține mai ușor și pentru mai mult timp orice informație),

În această călătorie virtuală am fost însoțiți de cărți, documente și fotografii (resurse informaționale aflate la bibliotecă) și prezenări video, care să ne-au "vorbit" despre comuna Hangu..

Proiectul inițiat de **Biblioteca Publică Hangu**, în parteneriat cu **Primăria Hangu**, **Fundația Culturală Gavriil Galinescu**, **Asociația Culturală Hangu**, **Școala Gimnazială Hangu**, și **Biblioteca Școlară Hangu**, s-a desfășurat pe mai multe etape.

În prima etapă elevii au răsfoit revistele locale ("Țara Hangului" – donate bibliotecii de către Fundația Gavriil Galinescu și "Ecolul Hangului" – care se editează la

bibliotecă) și cărțile din expoziția **"Hangu – file de istorie"**, organizată cu acest prilej. Au căutat și au citit, prin sondaj, informații importante, interesante și inedite despre comuna Hangu.

Etapă a doua a constat în prezentarea video a legendelor descoperite, cu multă dăruire de către domnul profesor Drugă Gheorghe și publicate în revistele "Ecolul Hangului". Au povestit și ei legendele care fac referire la zona noastră și la împrejurimi ("Legenda Dochiei", "Legenda Pietrei Teiului", "Legenda Bistriței" – "Zâna furată" – Al. Mitru).

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

La a treia întâlnire am vizionat expuneri video, pe diferite teme: *"Hanganii – ocupații și îndeletniciri"*, *"Hanganii – în zile de sărbătoare"*, *"Catedrala de la Hangu – drama din adâncuri"*, *"Dascăli și elevi din Hangu"*, etc.. Cele mai multe dintre fotografiile, în special fotografiile de dinainte de strămutare, sunt adunate de către regretatul învățător **Teoctist Galinescu**, care a fost sufletul spiritualității hanganilor și donate de către Fundația Culturală Gavriil Galinescu, Bibliotecii Hangu, o altă parte sunt adunate de către copii, în cadrul proiectului *"Căutătorii de comori"* și fac parte din *"E-Arhiva Hangu"*, un proiect inițiat de Biblioteca Hangu, în

2012, prin care urmărim realizarea unei arhive electronice, o bază de date cu informații, documente, monografii, hărți, fotografii, etc. care fac referiri la zona noastră, bază de date care poate fi folosită ca resursă informațională și poate fi "răsfoită" mult mai simplu și mai ușor.

La una dintre întâlnirile din cadrul proiectului am avut ca invitată pe doamna **Ursu Daniela**, de profesie informatician, care își dedică timpul liber fotografiei și istoriilor inedite din Județului Neamț, pasiuni care au făcut din ea o personalitate apreciată și admirată pentru dăruirea, perseverența și determinarea cu care își urmează visul. Daniela s-a preocupat, în mod deosebit de istoria "Țării Hangului" dinainte de

strămutare, a adunat (cu o pasiune și un entuziasm demne de invidiat) documente, fotografii, informații și detalii, a dat interviuri, a vorbit la posturile locale de televiziune și a scris nenumărate articole în acest sens, acordând o atenție specială *"Catedralei de la Hangu"*.

Nu aș fi reușit să realizez acest proiect fără sprijinul necondiționat al **doamnei profesor de engleză Iuliana Petroaia**, un dascăl remarcabil, sufletist și plin de dăruire, care a decis să desfășoare toate orele de dirigiență la bibliotecă. M-am bucurat și de colaborarea cu **doamna profesor de limba și literatura română, Dominte Teodora**, care a participat la anumite activități din cadrul proiectului și nu în ultimul rând, de sprijinul **doamnelor învățătoare Manolache Steluța și Munteanu Carmen**.

Îmi doresc, din adâncul sufletului, ca toți cei care s-au implicat în derularea **proiectului "Hangu – file de istorie"**, să înțeleagă importanța cunoașterii istoriei acestui ținut, unde comunitatea își are rădăcinile, de unde își trage seva existențială, conturându-și identitatea, cunoscându-și trecutul, păstrându-și tradițiile și obiceiurile, pentru a-și construi, cu grijă, prezentul și a pune temelie viitorului.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

FRICA DE EȘEC

de Oana Grecea

Frică de eșec cred că m-a urmărit toată viață. Începând de la școală când nu răspundeam ca nu cumva să greșesc, continuând cu petrecerile la care nu mă duceam să nu mă fac de râs cu dansul meu (sau cu fața mea), cu prietenii cu sexul opus pe care le evităm (să nu par proastă, să nu mă îndrăgostesc și să sufăr, etc) și cu micile sau marile decizii profesionale pe care le-am luat mai degrabă sub impuls decât cu un calcul prealabil.

Mă gândesc că frică asta de eșec ne este insuflată din familie. Pentru cei dragi era o dramă o notă mică, un examen picat, un divorț în familie. Vă dați seama că, pornind la drum cu acest bagaj am stat tot timpul cu frică în sân să nu dezamăgesc. Nici acum nu cred că părinții mei sunt foarte mândri de mine, deși au ajuns să mă accepte așa cum sunt (chiar dacă tot mă judecă). Nu am fost niciodată prima. Pur și simplu nu am reușit să fiu. Nu știu dacă mi-am dorit suficient asta, pentru că presupunea să ies cumva în evidență și eu vroiam să nu fiu remarcată. Așa înțelegeam modestia. Acum regret. Îmi dau seama cât ar fi însemnat la *self-esteem*-ul meu și în timp, la brandul meu personal. De 20 de ani de când lucrez în presă și am făcut materiale (unele bune și foarte bune) nu am ajuns niciodată șefă pentru că nu mi-am dorit asta, pentru că am preferat să-mi schimb jobul decât să suport ceva sau să fac compromisuri editoriale ori să accept șefi sub nivelul meu. A fost asta bine? Cu siguranță nu. Dar am mers mai departe, adaptându-mă unui nou loc și unui nou mediu.

Revenind la frică de eșec și părinții mei, port și azi, la 40 de ani, "povara" (deși acum mă alint) faptului că ai mei mi-au pus un prenume special în ideea/speranța că voi deveni cândva o celebră scriitoare și să am un nume adecvat (*Oana-Neamț*). Nu am devenit nici scriitoare și nici celebră, deși să scriu o carte încă mă bântuie un gând. De un an, de când sunt antreprenoare și încerc să pun pe picioare un site cu rețete video și un magazin de e-commerce atașat lui (<http://retetetv.ro>), teamă de eșec este și mai mare. Întâi mi s-a spus că nu am exemple antreprenoriale de succes în familie. O rudă a avut una, dar după 10 ani de mers pe linia de plutire a închis-o din motive de sănătate, dar și din motive de adus bani de-acasă pentru datoriile firmei. Deși nu a fost profitabilă, afacerea i-a adus fericirea toată această perioadă, fiindcă făcea ceva ce-i plăcea, exact cum se întâmplă acum cu afacerea mea. Frică de eșec persistă însă și mai mult pe acest fond familial. Ba mai mult, atunci când povestesc despre problemele (financiare) cu care mă confrunt mi se spune imediat că o să ajung ca acea persoană, că nu mă diferențiez cu nimic, că voi fi încă un exemplu de eșec, că voi îndatora familia pentru o pasiune a mea. La toate cursurile antreprenoriale pe care le-am urmat (voiam să fiu pregătită, să pornesc în cunoștință de cauză) ni s-a spus să ne urmăm pasiunea. Nimeni nu a spus cum să o faci dacă nu ai și bani.

Mi-e frică că merg cu pași prea mici că să ajung mare, mi-e frică și că mă voi îneca în mijlocul apei acum când am învățat să dau din mâini.

Mi-e frică de toate speranțele, timpul, vorbele, încrederea investită în mine de alții, mi-e frică de timpul și visele mele pe care mi le-am făcut de peste doi ani, referitor la acest proiect, mi-e teamă că toată documentarea și vizionarea de video-uri calitative a fost inutilă și că nimeni și nimic nu mă mai salvează de aici.

Mi-e frică să cer ajutor pentru că nu știu cum; aș fi vrut să găsesc un investitor sau un om de încredere care să intuiască potențialul meu, să creadă în mine și să vadă viitorul la fel de roz. Dar pur și simplu mi-e teamă că nu sunt în stare să conving pe cineva că ce vreau eu e viabil deși, credeți-mă,

Destăinuiri

Destăinuiri

Destăinuiri

că aş vorbi ore întregi despre ce se poate face și îmbunătăți în materie de site-uri de rețete, în materie de video de rețete, în materie de produse vândute pe un site de cooking.

Cred că sunt o lașă. Mi-e frică să scot capul în lume și să mă mândresc cu ce am realizat... fiindcă mie mi se pare că nu am făcut mare lucru. Mi-e frică și că, citind voi acest post veți spune că

mă vait... Mi-e frică să nu mă judecați fără să mă cunoașteți (fiindcă oamenii au obiceiul să se grăbească și să facă asta). Cum spuneam, toată viață m-am temut de ceva. Oamenii din jurul meu spun despre mine că aş fi o persoană puternică, o persoană care știe ce vrea. Asta pentru că este cam greu să le explic toate temerile care mă macină până la luarea unei decizii. Uneori fac pe curajoasă atunci când cei din jurul meu sunt prea oscilanți, fiindcă am și eu un principiu pe care îl aplic de câțiva ani: mai bine să regreti că ai făcut ceva decât să regreti că nu ai făcut și nu ai știut cum este.

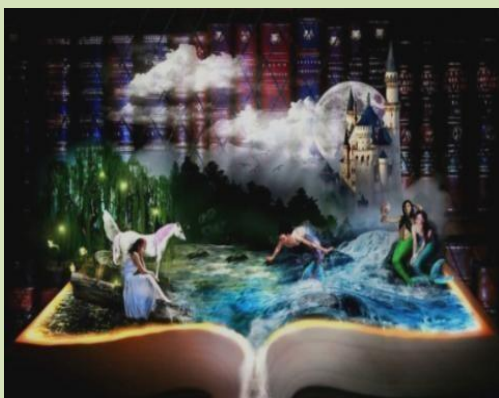
Ce pot să spun cu toate aceste frici pe care vi le-am povestit este că ele, pe de-o parte, m-au motivat să merg mai departe și să încerc să dovedesc contrariul. De multe ori frică de a continua ceva s-a dovedit un picior în fund și un pas înainte în viața mea. Poate că și de proiectul Rețete TV veți auzi într-o zi că a devenit celebru și că în el a investit un Fond de Investiții. Dar poate că fricile altora și reușitele lor sunt mai motivante decât ale mele. Voi participa săptămâna viitoare la conferință **Fears & Failures** organizată de cei de la Impact Hub că să mă conving de asta, ascultând poveștile lui Orlando Nicoară, Vlad Mixich, Alex Găvan, Sergiu Neaguț, Radu Ciobănașu și alții. Cu siguranță voi fi motivată de poveștile și reușitele altora, născute tot din frică.

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Cartea

Cartea nu înseamnă numai o mulțime de foi tipărite, adunate cu grijă între două coperte frumos colorate. Cartea este o fărâamă din viața celui ce o scrie și o lecție pentru cel care o citește. E suficient să citești prima pagină și realizezi cât de repede, cuvintele devin magice, îți pătrund în suflet, se furișează în cele mai întunecate și nebănuite unghere ale minții, determinându-te să-ți pui întrebări, să faci comparații, să meditezi, să discerni între unele lucruri, să conștientizezi anumite fapte și evenimente, să-ți imaginezi unele momente, raportând

totul la tine, la trăirile tale, la felul tău de a gândi și a trăi.

O singură carte pe care o citești cu nerăbdare e suficientă pentru a-ți face din alte cărți prietene, prietene nedespărțite, tăcute, inteligente, răbdătoare, comunicative, aproape ideale, pentru că le poți lua cu tine peste tot și nu vor plânge dacă ai plecat în vacanță fără ele, le poți păstra în suflet sau le poți uita repede și nu-ți vor reproșa niciodată, le poți purta cu tine în geantă, sau le poți uita pe noptieră, te vor aștepta întotdeauna, răbdătoare.

Cărțile sunt nu doar prietene ideale, ci și cei mai înțelegători și indulgenți dascăli. Te poți întoarce la ele și poți căuta orice fel de informații, oricând ai nevoie. Aceste prietene adevărate te, sunt compania minunată atunci când ești singur, trist sau abătut și tot ele, cărțile, sunt temelia devenirii noastre.

Lalău Andreea Elena, clasa a VI-a B, prof. Popoaiea Cecilia

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

Letiția, o elevă de excepție

"Iisus Hristos, câtă vreme a trăit pe pământ, a fost și a rămas pentru noi modelul prieteniei adevărate, pentru că Iisus Hristos Omul a plâns cu lacrimi amare, moartea prietenului Său Lazăr și Iisus Hristos Dumnezeu adevărat l-a înviat pe prietenul Său Lazăr." Așa a încheiat **Letiția Asavei**, elevă în clasa a VII-a A, eseul cu titlul *"Prietenia adevărată"*, unul dintre subiectele de la olimpiada de religie, etapa județeană, unde Letiția a obținut cel mai mare punctaj 97 de puncte, din totalul de 100.

Deși a oscilat mai mult timp între religie și biologie, neștiind la ce olimpiadă să participe, pentru că etapa județeană se desfășura concomitent, a ales, în final, religia.

Succesul Letiției, dar și al elevei Grumăzescu Xenia (clasa a VII-a B, Școala Hangu) care a obținut 90 de puncte, se datorează, în mod deosebit, doamnei **profesoare de religie Afloarei Mihaela**, un dascăl plin de dăruire și pasiune, care le-a motivat să iubească această disciplină.

Letiția Asavei a scris cea mai frumoasă pagină din istoria Școlii Gimnaziale Hangu, pentru că este prima elevă care reprezintă școala noastră la o olimpiadă națională

Preotul Parohiei Hangu, **Ioan Simiraș**, încântat de reușita Letiției, a invitat-o la biserică, împreună cu doamna profesoară de religie și, în prezența participanților la sfânta liturghie de duminică, 13.03.2016 a recompensat-o, oferindu-i în dar cărți și bani. Gestul special al părintelui Ioan Simiraș nu doar că a determinat-o pe Letiția să pună și mai mult suflet în ceea ce face legat de această disciplină și de olimpiada națională, dar a demonstrat, într-un mod *sui generis*, că biserica susține copiii merituoși și că succesul este întotdeauna apreciat și răsplătit. Preotul Parohiei Boboteni, **Petrea Mihail**, i-a făcut, în duminica următoare o surpriză la fel de mare, oferindu-i cărți și bani și aplaudând-o împreună cu enoriașii, pentru succesul obținut.

Remarcabil este faptul că dintre toți cei șase olimpici care reprezintă județul Neamț la olimpiada națională de religie, care va avea loc la Timișoara, între 18-22 aprilie, doar Letiția provine de la o școală generală, ceilalți sunt elevi la diferite colegii din județ.

Uneori, Letiția îmi arată ce lucrează pentru olimpiadă (sub îndrumarea permanentă a doamnei profesor Mihaela) și mereu rămân surprinsă de maturitatea cu care abordează temele religioase care sunt destul de complexe și de pline de profunzime. Fragmentul care urmează face parte dintr-un eseu despre *"Faptele creștine"*.

"Faptele bune sunt necesare în existența noastră, pentru că reprezintă singurul lucru pe care îl facem cu adevărat pentru sufletul nostru, singurul lucru pentru care vom fi primiți în Împărăția Cerului, nu pentru tot ceea ce am adunat pentru bucuria și fericirea trupului.

Doar atunci când cineva ne cere ajutorul se poate descoperi cu ușurință, puterea credinței și darul prieteniei adevărate. Doar pentru faptele de milostenie pe care noi le-am făcut vom fi judecați cu bunățate și blândețe. Sfântul Ioan Gură de Aur spune: "Cu un bănuț dăruit, poți cumpăra Cerul, nu pentru că Cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire." Prin această afirmație profundă, Sfântul Ioan Gură de Aur ne determină să înțelegem și să vedem iubirea infinită pe care Bunul Dumnezeu o poartă creației Sale și grija nețărmurită pe care i-o oferă pentru ca ea să-și îndeplinească scopul pentru care a fost făcută, acela de a se mântui și de a dobândi viața veșnică ..."

A consemnat, Liliana Pîntea

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

ROMÂNIA, ȚARĂ DE POVESTE

România, țara dinspre soare-răsare, binecuvântată de dragostea Bunului Dumnezeu și presărată cu un infinit de bijuterii. Mi-ar trebui un orizont întreg de cuvinte pentru a exprima frumusețea neasemuită a țării mele, un colț de Rai, pe care îl port în suflet, în inimă, în gând.

Am făcut primii pași la poalele muntelui Ceahlău, ce mi se părea uneori că, în semeția lui, e gata să alunge norii, pentru a se putea oglindi, în imensitatea albastră a lacului Izvorul Muntelui, cât e ziua de lungă. Am crescut împreună cu isprăvile îndrăgitului scriitor Ion Creangă, am colindat pădurile, ascultând uimită freamătul codrilor, potolindu-mi

setea cu cea mai limpede și rece apă de izvor. Am urcat dealurile, încercând, cu încăpățănare să ating cerul. Mă întorceam acasă cu brațele pline de flori de câmp, cu buzunarele pline de vise, purtând aproape de suflet poeziile marelui Eminescu, pentru care țara noastră dragă era mai mult decât doină și vers, era crez și, mai presus de orice, iubire.

România, o lume de basm, cu castele în care poveștile prind repede contur,acompaniate de *Balada* marelui Ciprian Porumbescu, sau rostite cu glas domol și dulce, de către bătrânii sfătoși, iarna, la gura sobei. România, tărâmul maiestuos și tainic, în care ești surprins de dorul adus din larg, spre țarm, de valuri spumoase, sau de visele care prind viață aproape de crestele munților pe care iarna așează, în joacă, diamante.

Nicăieri nopțile de sânziene nu sunt mai frumoase ca la noi, când ne întrecem la împletit coronițe și nicăieri, în serile târzii de vară, adierea blândă a vântului nu poartă cu ea, dinspre păduri, către sat, sunet de buciur și miros de fân cosit.

România, tărâmul magic unde locurile în care oamenii se întâlnesc cu Dumnezeu au împrumutat din culoarea cerului și unde tradiția și credința, îmbrăcate în straiile minunate ale străbunilor noștri, își dau mâna, în zile de sărbătoare, într-o imensă horă a bucuriei.

România, țara de poveste unde, ostenit de atâtea drumuri în trecut, prin istoria acestui popor pașnic, te poți așeza, la *Masa tăcerii*, să stai de vorbă, cu pământul udat cu sânge de eroi, să stai de vorbă cu tine însăși și să-i mulțumești Bunului Dumnezeu pentru atâta binecuvântare.

Asavei Letiția, clasa a VII-a A, Școala Hangu

Zâna primăvară

Într-o zi, dintr-o pădure întunecoasă a ieșit un lup furios, cu colții mari și a mâncat-o pe Baba iarnă cea friguroasă și plină de zăpadă. Atunci întreaga natură a zâmbit pentru că Zâna primăvară avea să sosească foarte curând, aducând cu ea numai bucurii.

A doua zi au dispărut ușor norii de pe cer, lăsând loc soarelui ce a dezghețat pământul, din care au răsărit mii de fire de iarbă. A treia zi, Zâna primăvară a rugat ghiociei și viorelele să înflorească și a chemat acasă toate păsările călătoare. În fiecare zi se întâmpla câte ceva nou. Într-o zi au înmugurit copacii, în altă zi zâna a lăsat mieii să zburde pe dealuri. Întreaga natură era fericită.

Lazăr Anda, clasa a II-a, înv. Manolache Steluța

